

Anna Tellová

4 dny v Kábulu

plus

Švédský špionážní román od autorky,
která sama prošla peklem zahraničních misí.

4 dny v Kábulu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstvius.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Tellová

4 dny v Kábulu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

4
dnů
v Kábulu

Anna Tellová

**4
dny
v Kábulu**

plus

Přeložila Petra Hesová

FYRA DAGAR I KABUL

© Anna Tell, 2017

First published by Wahlström & Widstrand, Stockholm, Sweden.

Published by agreement with Hedlund Agency

Translation © Petra Hesová, 2018

Cover design © Vincent Bodrov, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-259-0951-5

ISBN e-knihy 978-80-259-0979-9 (1. zveřejnění, 2018)

*Věnováno všem v Mossaby,
milovanému Johanovi
a mým dvěma andílkům.*

1

Stěžejním předpokladem nadcházejících událostí byla tma. Všichni se na svůj úkol připravovali a měli ho nacvičený krok za krokem. Většina členů týmu už to zažila. Pro jiné to bylo poprvé. A pro ni se jednalo jen o další pracovní den.

Farúk vydal rozkaz.

Zatknout a zajistit. Za žádných okolností nezabýjet.

Uniforma už byla celá promočená.

Marně se pokoušela otřít hodinky.

3:58.

Poslouchala, jak déšť dopadá na zem. Z bahna, které jí postříkalo uniformu, se šířil zápach zatuchliny. Bylo dusno k zalknutí. Po páteři a mezi ňadry se jí řinuly pramínky potu.

Poslední hlt vody.

Položila Farúkovu ruku na rameno a ukázala na hodinky. Přikývl a chopil se vysílačky. Připravený dát povel k zahájení akce. Je nutné přiblížit se k domu rychle.

V temnotě rozeznávala obrysy. Jednopatrová budova. Dvěře uprostřed. Dovnitř proniknou z východní strany. Nejednali ukvapeně; všechno bylo pečlivě promyšlené.

Vtom se ozval rachot.

Do hajzlu!

V příštím okamžiku se před ní rozpoutala palba z automatických zbraní. Vrhla se k zemi vedle Farúka, který mířil samopalem do prostoru odvetné palby.

„Musíte vydat rozkaz.“

Zvuk jejího hlasu přehlušila opětovaná střelba jejich skupiny. Vzduchem létaly střepiny a při dopadu jim k nohám vrhaly kusy bláta.

Pravá chvíle byla pryč.

Kopla do Farúka a ukázala rukou za sebe.

„Vydejte rozkaz, aby se stáhli!“

„Ale můžeme je dostat.“

„Je jich moc. Zpátky. Hned!“

Uběhlo pár vteřin. Pak se z vysílačky rozlehl Farúkův hlas.

„Stáhněte se!“

Když utíkali pryč, zvedl se jí z pachuti bláta a dešťové vody žaludek.

„Musíme se kryt a opětovat palbu!“ křičela.

Z vysílačky znovu zazněl Farúkův hlas:

„Ke střelbě připravit!“

Letmo zahlédla, jak se vojáci před ní vrhají na zem, chápou se automatických zbraní a začínají střílet.

Další ohlušující vřava.

Nalevo od ní však bylo ticho.

Začala se plazit vpřed. Hrudní koš měla jako ve svěráku a těžko se jí dýchalo. Vydechovala otevřenými ústy. Na jazyku se jí mísil pot s dešťovou vodou.

„Atmare, stáhněte se, krucinál!“

Žádná odpověď.

Zdolala posledních několik metrů rozbláceného terénu a chytila ho za nohu.

„Atmare! Slyšíte mě?“

Farúkův mladší bratr se nehýbal. Kalašnikov, kterým dosud kryl své spolubojovníky, ležel na zemi. Krev se řinula z hlavy nebo snad tváře. Nebylo to poznat.

A z nohy stříkala proudem.

Hleděl na ni vytřeštěnýma očima. Polkl a otevřel ústa.

„Pšššt.“

Položila si prst na rty. Musí šetřit silami.

„Nenech... nenechte... mě tady.“

Atmar zasténal a sevřel jí paži. Běžová uniforma ztmavla krví.

„Dostanu nás odsud. Ale jestli mě nepustíte, oba tu v tom blátě zemřeme!“

Křičela mu přímo do ucha. Slabě přikývl na srozuměnou. Přitlačila mu koleno na záda, aby ho mohla zaklonit. Teď ho odvléče. Musejí střílet a pohybovat se. O to teď jde.

„Udržíte mou zbraň?“

Atmar znovu přitakal a pohnul rukou.

„Vezmete si můj glock a já váš kalašnikov. Střílejte jen v případě, že se sami ocitneme pod palbou. Jasně?“

Atmar vztyčil zkrvavený palec. Oběma rukama ho táhla vzad, pryč z otevřeného prostranství. Navlékla si popruh Atmarova samopalu AK-47 přes hlavu tak, aby jí zbraň visela u pravého stehna.

Z pouzdra na munici v Atmarově opasku vytáhla zásobník. Starý vyňala a nový rychle zacvakla na místo. Pro jistotu rovnou natáhla závěr.

Glock vtiskla Atmarovi do dlaně, tak aby obemkl rukojeť oběma rukama. Paže měl položené na hrudi.

„Vážně to zvládnete?“

Natáhl ruku a namířil glock na záblesky plamenů před sebou.

„Tak dobře.“

Zbytek jednotky se mezitím stáhl, a ona s Atmarem se tak ocitli mezi svými spolubojovníky a protivníkem. Pokud si členové týmu vzali její instrukce k srdci, budou je během přesunu kryt.

Stiskla na vysílače PTT tlačítko.

„Farúku! Kryjte nás při ústupu. Atmar je raněný!“

Za zády se jim ozval výkřik v nářečí darí.

Doufala, že to znamená souhlas.

Přidřepa k Atmarovi zezadu, chytila ho pod pažemi a vztyčila se. Mnoho nevážil.

Co nejrychleji ho vlekla pryč. Teď jsou vydaní napospas a zranitelní. Pak se však za nimi ozval rachot dvou samopalů.

Při každém kroku se zapřela botou v bahně, aby nepodklouzla. A čtyřicetsedmička ji neustále tloukla do kolena.

Hlasy ve vysílačce se překřikovaly. Ke kameni už jim zbývalo jen posledních pár metrů. V uších jí hučelo a stékající pot ji štípal v očích. Atmar zasténal.

„Už jenom kousek.“

Náhle se přímo u Atmarových nohou zaryla do země sprška kulek.

Koutkem oka postřehla pohyb.

Střelec byl blízko.

Atmar ho uviděl také. Okamžitě natočil zápěstí tak, aby mohl začít střílet, zatímco ho vlekla do bezpečí za kámen. Rychle se chopila samopalu a zaujala pozici vkleče na levém koleni. Atmar se sesunul k zemi, ale pistolí stále mířil na střelce.

Zapřela si samopal o rameno a položila prst na spoušť. Trásla se. Vedle ní zahřměla další salva.

Tamhle se objevil záblesk!

Dvakrát v rychlém sledu vypálila, zamířila nanovo a vystřelila ještě jednou. Pustila spoušť a vrhla se na zem. Ukazovák zaujal své místo a znovu stiskl. Další dvojvýstřel. Povolit a spustit. Výstřely jí zvonily v uších.

Všimla si, že se Atmar s glockem činí. To je dobré znamení.

Z místa, kde se nacházel střelec, se ozval výkřik a sténání.

Palba ustala.

Vystřelila ještě jednu dávku. Stále ticho.

V úkrytu za kamenem vyměnila v obou zbraních zásobník.

Ještě nejsou v bezpečí.

Chvatně vytáhla z taktické vesty obinadlo a začala Atmarovi pevně stahovat stehno. Prsty v temnotě pracovaly hbitě.

Stiskla tlačítko vysílačky.

„Nepřítel pacifikován! Jdeme dál. Kryjte nás!“

Farúkův hlas se ozval okamžitě:

„Rozumím!“

Měl přehled o zbylých členech hlídky. Do země za jejich zády se znovu zaryly spršky kulek. Opět chytila Atmara pod pažemi a vlekla ho pryč.

Ohlédl se dozadu. Před nimi se začala rýsovat kamenná zeď. Nechovala se sice podle pravidel, jenže se zařekla, že dostane celý tým do bezpečí stůj co stůj.

A že to není její úkol? No a co!

Když dosáhli kamenné stěny, vůbec necítila ruce.

Teď však jsou v bezpečí. Alespoň v rámci možností, které v půl páté ráno nabízí nepřátelské území ve vesnici Dowlatābād.

Nepřipadá v úvahu nechat zraněné nebo padlé kamarády na místě. To jim vtloukala do hlavy celé dny.

Ústup byl zdoluhavý. Vteřiny se protáhly na minuty.

Zdravotník musí být v pohotovosti, jinak Atmar přijde o nohu.

„Potřebuju zdravotníka s tlumočnickem,“ vydechla dársky.

Přestože dárštinu s paštunštinou do jisté míry ovládala, chtěla mít jistotu, že nedojde k žádnému nedorozumění.

„Hned,“ ozval se hlas v bezprostřední blízkosti.

Opřela Atmara o stěnu, přiložila mu k ústům lahev s vodou a pomalu ji naklonila. Zakašlal, ale potom začal pomalu po doušcích polykat. Nohavici uniformy měl celou úplně po-trhanou, a tak cáry látky odstranila. Páchly krví a střelným prachem.

Posadili se s tlumočníkem naproti Atmarovi a ona si položila jeho poraněnou nohu na rameno. Atmar si setřel z tváře krev a zahleděl se na svou ruku.

„Nemějte strach. Jen vám to škráblo povrchovou cévu. Morfium, kapačky, prvotřídní péče a budete zase jako rybička,“ vypravila ze sebe anglicky a polykala přitom pláč.

Tlumočník přeložil její slova do darí.

S chabým úsměvem poplácala Atmara po rameni a ztěžka polkla. Stáhlo se jí hrdlo a na hrudníku cítila dusivý tlak. Nechala Atmara v rukou zdravotníka, který ve světle kapesní svítilny okamžitě začal hledat žílu, do níž by vpravil jehlu.

Farúka našla v plné práci, jak popohání zbylé členy hlídky. Zarazil se a upřel na ni pohled.

„Děkuji, Amando. Bez vás by to nepřežil.“

Usmála se. To poslední, co si přála, bylo stát v blátě tady v severním Balchu a bulet. Otřela si hodinky.

4:32.

Nikdo z nich se na místě nechtěl zdržovat déle, než je nutné. Protivník se může kdykoli znovu seskupit nebo vypustit rakety.

Na hrudi ji bolelo. Zavřela oči, aby zaplašila slzy. Je naživu a zachránila Farúkova mladšího bratra před jistou smrtí. Na ničem jiném teď nezáleží.

O dvě minuty později všechna tři vozidla opustila stanoviště. V plném počtu mířili zpět na základnu.

Amanda se na zadním sedadle za Farúkem napřímila. Doufala, že nebude chtít vyhodnocovat operaci hned. Toužila dát si sprchu a silnou kávu. Chyběla jí blízkost. Už je to dávno.

Mobil v náprsní kapse zavibroval, a tak ho vytáhla.

Tři zmeškané hovory od „Bill práce“.

Proč volá právě teď? Doma ve Stockholmu jsou přece dvě hodiny ráno.

Zapřela si telefon o rameno. Bill jí to zvedl po prvním zazvonění.

„No konečně. Sháním tě jako o život.“

„Koukám. To musí být důležité.“

„Potřebuju, abys dělala vyjednače. Okamžitě. Můžeš mi zavolat zpátky z šifrované linky?“

Amandu bodlo v břicho. Jejím úkolem v severním Afghánistánu přece v první řadě není vyjednávání, ale pomoc s vybudováním národní jednotky rychlého nasazení.

„Dej mi půl hodiny, abych se stihla vrátit na základnu,“ odpověděla Amanda a ve stručnosti mu vysvětlila, co se stalo.

Slyšela, jak si Bill v telefonu povzdechl.

„A kruci. Ale tys vyvázla se zdravou kůží?“

„Jo. Ale myslím... myslím, že jsem... někoho sejmula.“

„Amando jsi součástí dlouhodobého závazku a poradkyní afghánského velitele. Nemáš co dělat v bojové operaci!“

Amanda nasála nosem vzduch a zaklapla víčka. Oči ji pálily.

„Je tma, lije jako z konve a nepřítel, po kterém jdeme, spustí palbu, když se čvachtáme rozmáčeným polem v Dowlatābādu. Je fuk, jestli jsem jen poradce. Nebylo zbylí.“

„Já to chápu. Ale Amando, běž si sbalit a buď připravená okamžitě po našem telefonátu odjet.“

„A jak dlouho mám být pryč?“

„Zatím nevíme. Hod' sebou. Spěchá to.“

2

Balík vážil dvě kila. Chvíli ho potěžkával v ruce. Byl dobře zabalený. Dva plastové sáčky několikrát omotané lepicí páskou. Ležely v hnědé bublinkové obálce.

Než zásilku znovu zabalil, přičichl k ní. K jeho údivu nebyla cítit vůbec ničím. Odolal pokušení vzít si příklad z filmů a strčit do sáčku nasliněný prst.

Neodhodlal se.

Položil balíček na stůl a prohlížel si ho. Potom se posadil na pohovku a sepal ruce za hlavou.

Těžce oddechoval.

Měl pocit, že mu na palci u nohy zarůstá nehet. Sundal si navlhlou ponožku a začal prst zkoumat. Klasika. Stále se mu to vracelo.

Pohled mu sjel k nedávno pořízenému obrazu zachycujícímu dramatický souboj lišky s dravým ptákem. Příšerné dílo. Druhá malba zachycovala orla, který právě zatínal pařáty do vyděšené kachny. Nikdo nedokáže zachytit souhru přírody se zvířaty tak, jak to uměl Bruno Liljefors, zněla samolibá odpověď Umělecké rady, když si dovolil volbu motivu a malíře zpochybnit. Jeho požadavku na přírodní tematiku, nejlépe nějaký živý výjev u vody, bezesporu vyhověli. On měl ovšem na mysli spíš světlou olejomalbu od Zorna nebo Carla

Larssona. Typickou švédskou letní scénou, nahotu v krajině, nebo možná život na venkově.

Venku panovala tma. Hluk z ulice ustal a oknem proudil dovnitř příjemný vzduch.

Neměl by.

Vážně by to neměl dělat.

Jenže má snad na výběr? Vždycky si můžeš vybrat, namlouval si celý život. V každé situaci.

Ale za jakou cenu?

3

Ozvalo se hlášení. Drobný černý displej vysílačky se rozsvítil. Oskar cítil v kostech, že práce připadne jemu. Měl za sebou rušnou noc na Stureplanu. Vlastně si přál jen v klidu vychutnávat západ slunce po cestě přes most Västerbron a pak postavit auto do garáže.

„Sektor 1, tady 3-0. 31-9110, přepínám.“

Jistěže vyhmátli jeho. Tady se člověk neschová.

„31-9110 Västerbron. Přepínám.“

„Máme telefonát od ženy na ranní procházce. Šla po ná-
břeží Norr Mälarstrand kolem restaurace Mälarpaviljongen.
Tvrdí, že tam ve křoví někdo leží.“

„Opilec?“

Oskar se podíval na hodinky, poznamenal si do zápisníku 5:07 a povzdechl si. Co to musí být na operačním středisku za blbce, když posílají vrchního inspektora k obyčejnému ožralovi.

„To nezmínila, ovšem je to pravděpodobné. Nechce se k němu přibližovat, ale počká tam, než dorazíte.“

Oskar měl na jazyku otázku z jakého důvodu, ale v posledním okamžiku ji spolkl. Tak oni ještě existují lidé, kterým stojí za to někde počkat, a dokonce kvůli opilci.

„Rozumím, jsme na cestě.“

Nábřeží bylo téměř liduprázdné, až na sportovně oblečenou ženu, která stála na parkovišti a mávala. Provoz v centru Stockholmu byl zatím mírný, přestože období dovolených už skončilo. Oskar stáhl okénko.

„Leží tam dole?“

„Ano, ve křoví. Čouhají mu jen nohy.“

„V tom případě už ho najdeme. Díky za pomoc.“

Oskar okénko opět zavřel a zvedl ruku na rozloučenou, aby žena pochopila, že ji nadále k ničemu nepotřebují. V téhle denní době neměl sílu vybavovat se s veřejností, pokud to nebylo nezbytně nutné.

Nakonec to možná není tak docela k zahození. Dá si s tím opilcem pěkně načas. A potom padla. Pojede domů, vleze do sprchy a až do příští šichty nevstane z postele.

Pod keřem byly skutečně vidět nohy. Obnažené hubené holeně a chodidla v bílých espadrilkách. Dotyčný ležel na břiše. Mezi listovým prosvítal kousek světle růžové košile. Bílé šortky po kolena byly doplněny úzkým páskem. Pěkně přihřátý úbor. Oskar k němu přidřep a natáhl si rukavice.

Na opilce musí jít člověk zásadně v rukavicích. A nezáleží, zda se jedná o bezdomovce, nebo někoho z lepší společnosti.

„Tak končíme, vstávat, Šípková Růženko. Tady policie.“

Štípl dotyčného do lýtky.

Bylo studené a ztuhlé. Ne měkké a poddajné jako u někoho, kdo je mimo sebe. Oskar chytil muže za nohy, vytáhl ho ven a otočil.

„Do prdele!“

Okamžitě ucouvl.

Byl to děsivý pohled.

I pro ostríleného policistu ze švédské metropole.

Vrchní část těla byla celá od krve, hlíny a jiné špíny z houští. Tvář zkřivená šklebem a bahno zaschlé na kůži jako tenká vrstva pudru. Otevřená ústa budila dojem, že v předtuše blížící se smrti řval dotyčný hrůzou.

„Do hajzlu, Rickarde! Pojď sem. Je to mrtvola!“

Policejní aspirant se rozběhl k Oskarovi a sklonil se, aby dobře viděl.

Potom zbělal v obličeji.

„Panebože! On je... je fakt mrtvý?“

„Není pochyb. Zdá se, že ho chudáka zapíchli. Podívej se sem.“

Oskar opatrně povytáhl košili, která bývala bledě růžová. Odstranil několik velkých zelených listů přilepených do zaschlé krve. Zvedl se zápach zatuchliny. Krev a mokrá hlína. Nováček o krok ustoupil a dřepł si.

„Když to říkáte... vážně to vypadá jako bodná rána...“

„Uzavři pořádně okolí a já se mezitím pokusím sehnat posily.“

Policejní aspirant se rozběhl k autu. Dneska je to mezi těmi usmrkanými aspiranty samá padavka, pomyslel si Oskar. Nic nevydrží. Zavolał na operační středisko.

„3-0 tady 31-9110, přepínám.“

„Tady 3-0, už jste našli toho opilého? Přepínám.“

„To sice našli, ale opilec je mrtvola. Muž kolem třicítky, nemá u sebe peněženku ani doklady. Ubodali ho.“

„A sakra. Rozumím. Okamžitě za vámi posílám techniky. Co ještě potřebujete?“

„Taky několik hlídkových vozů, aby se pročesalo okolí. Člověk nikdy neví jestli se opodál nenajde pohozený nůž.“

„Kde přesně leží tělo?“

„Ve křoví mezi restaurací Mälarpaviljongen a parkovištěm na Norr Mälarstrandu. Však víte, duhová vyhlídka. Hnízdo teploušů.“

„Rozumím.“

„Jakmile to tady převezme ranní hlídka, pojedeme na stanici sepsat hlášení.“

Ne že by snad měl Oskar v úmyslu kvůli tomu hnout prstem, ale množné číslo přece jen znělo lıp. Sepisovat hlášení

je jasný úkol pro aspiranta, pokud má to štěstí pracovat po boku Oskara Karlssona. Přijde tak na kloub tomu, jak to u policie chodí.

„Mám to. Ještě něco?“

„Jenom to, že byl studený jako led už při našem příjezdu. Jasná loupežná vražda. Chybí vražedná zbraň, chybí svědci. Zmizela peněženka.“

„No vida. A co měl u sebe?“

„Zapnutý iPhone. Z toho by možná vyšetřovatel mohl něco dostat.“

Bylo krásné srpnové ráno a nastával ještě hezčí den.

Tedy ne pro toho či pro ty, kdo se zanedlouho vzbudí a začnou toho mrtvého postrádat, ale pro nás ostatní, pomyslel si Oskar a začal roztahovat erární žlutou deku, jaké se používají v nemocnicích.

Na zakrytí mrtvého stačila tak akorát. Alespoň nebude ležet všem na očích, až tudy začnou proudit první ranní turisté.

4

Cítil bolest v ramenou. Až příliš dlouho je měl vytažená ke krku a napjatá. Toužil po pořádné hloubkové masáži. Přesně tu teď potřebuje. A když se nad tím zamyslel, taky by ho potřeboval vykourit.

Podsadil boky a začal si pohrávat s páskem u kalhot.

Pohlédl na hodinky.

To se stihne.

Rychlým krokem došel ke dveřím a zamkl. Nestál o žádná překvapení. Honem zpátky k pohovce. Sundal z konferenčního stolku šestiramenný mosazný svícen. Tenhle předmět zpodobňující uzel přátelství je úplná zbytečnost. Přinejmenším teď uprostřed letních veder. Svíčky horkem povolily a zohýbaly se do roztodivných tvarů, které nepůsobily příliš reprezentativně.

Na víku počítače svítilo jablko. Otevřel ho a zadal do vyhledávače slovo Pornhub.

Sjel po stránce níž a klikl.

Ten správný pocit ne a ne se dostavit.

Špatné připojení.

Nevalná kvalita filmu.

Pohled mu sjel od monitoru k balíku a pak zase zpátky. Nedokázal se soustředit.

Pornofilm byl v ruštině. Zavřel ho a vybral nový.

Zatracený balík!

Vážně se to chystá provést?

Muži ve filmu sténali jako zvířata. Vrhhl se po ovladači hlasitosti a nahrávku ztlumil. Teď není zrovna vhodná doba na to, aby někdo zaslechl, co se u něj za dveřmi děje.

Znovu sjel pohledem k zásilce.

Co má sakra dělat?

Dvě kila. To je bezesporu spousta peněz.

Zaklapl víko počítače a sténání ustalo. Rozhodným pohybem roztrhl zapečetěný vnější obal. Potom obrátil balík vzhůru nohama. Obsah zabalený v plastu s tupým žuchnutím dopadl na pohovku. Obezřetně ho rozstříhl.

Sáčky byly uzavíratelné, s červeným zipem. Trocha bílého prášku se vysypala na mramorovou podlahu. Zametl ho nohou pod gauč.

Opatrně odnesl jeden ze sáčků na záchod. Potily se mu ruce a slyšel sám sebe mělce, zrychleně oddechovat. Ale co, sakra.

Už se rozhodl.

5

Taktická vesta jí jako obvykle připadala příliš těžká. Shodila ji ze sebe, jakmile vkročila do kasáren v Mazár-e-Šarífu. Neprůstřednou vestu pod uniformou měla přilepenou na tělo. Po několika hodinách vždycky začala být cítit, jak starým, tak novým potem. Rozepla suché zipy a protáhla se v zádech, jeden obratel po druhém. Ozývalo se hlasité křupání.

Po každém výjezdu potřebovala nápravný tělocvik jako sůl.

Číslo znala nazpaměť. Uvelebila se na židli a telefon na šifrované lince vyzváněl.

„No konečně!“

„Volám, jak to nejdřív šlo.“

„A jak jsi na tom?“

„Až ze sebe smyju bláto a krev a pár hodin si schrupnu, tak se to určitě spraví.“

Liják za oknem přešel v mrholení. Ve vzduchu byl pro jednu znát i kyslík. Bill na druhém konci něco zamumlal.

„Mrzí mě, že ti křížím plány.“

„Jsi šéf, ty tady velíš. Ale s ohledem na to, že u vás je noc, to asi musí být fakt důležité.“

Zaslechla cinknutí, jak Bill míchal lžičkou v šálku a potom se zhluboka napil. Nejspíš z toho bílého hrnku s fotkou svých dětí, Elviry s Emmanuelem.

Dostal ho loni ke dni otců a od té doby ho v práci používal denně.

Ve sluchátku se ozval hluboký nádech.

„V Kábulu zmizeli dva švédští diplomaté.“

„Co to povídáš?“

„Pohřešují se asi sedm nebo osm hodin. Očividně odjeli z velvyslanectví v obrněném voze s místním šoférem. Naposledy se ohlásili u nějakého kruhového objezdu, co začíná na písmeno M a potom ještě asi jednou nebo dvakrát severně od Kábulu. Od té doby o nich ani o řidiči nikdo neslyšel. Bill se snažil rozluštit vlastní písmo a vyhláskovat název, který si poznamenal.“

„Myslíš Masúdův okruh?“

„Nejspíš. Znáš to místo?“

„Je to kousek od americké ambasády. Vhodné místo k nahlášení polohy, ale bohužel nám to moc neřekne o tom, kam měli namířeno. Nebo to víme?“

Někdo se jich zbavil? Či únos? S něčím takovým tedy před cestou do Afghánistánu nepočítala.

„To právě jedeš zjistit.“

„Ale když už nás k tomu případu přizvali, tak snad musejí mít víc informací, ne?“

„Jak na ministerstvu zahraničí tady ve Stockholmu, tak na ambasádě v Kábulu podle všeho vládne chaos a zprávy, které se valí z obou stran, jsou mírně řečeno proměnlivé. Na ministerstvu nemají na zvládnutí podobné krize personál a jako všechna velvyslanectví, i to naše je na štíru s dodržováním bezpečnostních opatření. Tak se připrav, že toho bude potřeba hodně objasnit.“

„A nejpravděpodobnější hypotéza?“ zeptala se Amanda a rozložila před sebou mapu Afghánistánu.

Jela ukazovákem od Masúdova okruhu na sever. Za nějakých sedm či osm hodin se mohli dostat do Mazár-e-Šarífu. Nebo do Pákistánu. Doufala v možnost číslo jedna, protože

pakistánské pohraničí, kde panuje v podstatě bezpráví, by byl pro vyjednavče tvrdý oříšek.

„Dneska, lépe řečeno včera večer, došlo v oblasti k několika silným výbuchům současně. Možná měli smůlu a nachomýtlí se k tomu. Je to nejhorší letošní útok, záběry na CNN vypadají opravdu zle. K atentátu se ve videu na Youtube přihlásil Tálibán. Ale na ambasádě žádné podrobnosti nevědí. Jen to, že Švédové jsou pryč.“

„Jinými slovy můžou být po smrti.“

Ze sluchátka se znovu ozvalo cinknutí lžičky o porcelán.

„Ať už se stalo cokoli, jsi jedna z nejlepších a nejzkušenejších vyjednavček, co ve Švédsku máme, a tady je potřeba někdo, kdo se vyzná v tlačeni. Navíc už v Afghánistánu stejně jsi,“ dodal Bill.

„Samozřejmě, že to беру, ale v tom případě tu nezůstane nikdo ze švédské skupiny. Moji kolegové se vrátí až za pár dnů.“

„Tohle má přednost. Afghánci se budou muset obejít bez poradců.“

„Takže na ambasádě vážně není nikdo v obraze, jelikož se neví ani to, kam ti diplomaté jeli?“

Amanda si povzdechla a zapsala si to málo, co se dozvěděla. Kdy se po vás začne okolí shánět v případě, že ani netuší, kdy se máte vrátit?

„Vím jen to, že už měli být dávno zpátky na velvyslanectví. Snaž se chytit nejbližší letadlo, abych mohl informovat ministerstvo spravedlnosti, že jsi na cestě.“

„Ministerstvo spravedlnosti?“

„No, okruh zasvěcených je momentálně velice malý. Někdo z ministerstva zahraničí poslal zprávu na spravedlnost, kde se obrátili na Alici Bohmanovou, a ta uprostřed noci volala mně coby prozatímnímu řediteli útvaru. Nikdo jiný o tom neví.“

„Takže u nás jen my dva?“

Doufala, že obdrží kladnou odpověď. V takovém přípa-

dě by v Kábulu mohla pracovat samostatně. Přinejmenším zpočátku.

„Přesně tak. A tak to taky v první fázi musí zůstat. Zajed na ambasádu a pokus se udělat si představu, co se vlastně stalo. Až si promluvíš s velvyslancem, zavolej mi.“

„Počkej ještě, co ta Alice Bohmanová? Ta o tom únosu, pokud to tedy byl únos, snad neví?“

Když viděla Bohmanovou naposledy veřejně vystupovat, mluvila více než hodinu spatra o reorganizaci policejních složek. Jaký úspěch přinese zavedení personálního poradenství, rozpočtové disciplíny a konformity. Bohužel se nezmínila o úkolech policie ve službě veřejnosti, ani o jejich rozdělení. Policisté, kteří si ji povinně přišli poslechnout, byli už po pěti minutách duchem někde jinde.

„Nejspíš ne, ale má fungovat jako záruka pro jednání s ministerstvem spravedlnosti. Koneckonců je šéfkou celostátní kriminálky.“

Jistě. Schopnosti nehrají roli. Funkce především.

„Z Mazár-e-Šarífu do Kábulu to létá každý den v deset. Pokusím se sehnat letenku.“

„Fajn, a já udělám, co bude v mých silách, abych ti zajistil posily.“

„Ale o žádného zelenáče nestojím, Bille. To na to budu radši sama.“

„Já vím. Ještě jedna věc.“

„Ano?“

„Na ten případ je embargo. Tvůj kontakt je jenom velvyslanec, jinak nikdo. Na ministerstvu spravedlnosti i zahraničí si přejí naprostou diskrétnost.“

„Je mi to jasné.“

Amanda zavřela oči. Spánek bude muset počkat. A písemná zpráva o událostech dnešní noci zrovna tak.

Pohrávala si s policejním odznakem položeným na stole. Kůže byla v jednom rohu ošoupaná.

Amanda Lundová. 3512. Státní kriminální policie.

Na černobílé fotografii vypadala na pětadvacet a ani o den víc. Šedé stíny zakryly jak počínající jemné vrásky kolem očí, tak nosoretní linie. Pihy, které pokrývaly drobný nosík, se na snímku zračily zřetelně a světlé vlnité vlasy rámuující tvář jí propůjčovaly dětské vzezření. Vypadala by jako každá druhá, nebýt úctyhodné výšky 184 cm, kterou v Afghánistánu dennodenně budila pozornost.

Amanda zaklapla legitimaci a hodila ji do batohu spolu s pasem, očkovacím průkazem a dokladem Mezinárodních bezpečnostních podpůrných sil ISAF. Bez průkazu ISAF se v Afghánistánu nebylo možné obejít. Na dno batohu zabalila pečlivě složený kalhotový kostým, tři košile a jedny džíny. Příruční lékárníčku, kapesní svítilnu a diktafon uložila do vnější kapsy.

Jeden ze zásobníků její pistole byl prázdný.

Atmarovi se podařilo vypálit na protivníka patnáct nábojů. Jenže s třesoucíma se rukama a očima zalitýma krví to těžko mohl být Atmar, komu se podařilo táliba zneškodnit.

Amanda si vedle sebe vyskládala pět plných zásobníků: jeden zastrčila do pistole, dva do kapsy na nožním pouzdře a dva do batohu.

Chvilí nato opustila klimatizovanou halu a zamířila k letounu Herkules, který už čekal s nastartovaným motorem. Do tváře ji udeřil suchý teplý vzduch. Pocit svěžesti po sprše se rázem vytratil.

Letadlo bylo téměř prázdné. Amanda se natáhla na lehátko. Byla unavená a dýchavičná. Teď se jí nesmí udělat špatně, na to není čas.

Má před sebou těžkou práci.

Celá ta záležitost se zdála podivná, ona ovšem lidi pracující pro ministerstvo zahraničí znala a věděla, že málokdo bere svou bezpečnost tak na lehkou váhu jako oni.

Prsty nahmatala medailonek na krku. Popouštěla ho mezi palcem a ukazováčkem a ohmatávala vyryté datum. Uběhly téměř dva roky a pro oba mělo stejně hluboký význam. Přesto si žili každý po svém. Ona v dvougaronce v ulici Parkgatan na Kungsholmenu a on ve vile na předměstí v Näsbyparku. Scházeli se potají jako dva výrostci, a když byli spolu, vyhýbali se veřejným místům.

Na textovou zprávu bylo ještě brzy. Ne kvůli časovému posunu, ale André nejspíš teď poveze dceru na tenisový trénink.

Jejich cesty se střetly během vyšetřování a Amanda se bezhlavě zamilovala. On, státní zástupce, postával na schodech budovy soudu na Kungsholmenu, kde čekal na navrhovatele. Amandu, která se v případě angažovala ve svém volnu, tehdy povolali jako svědka, a protože měla vždycky příliš optimistický časový odhad, přiběhla tam s jazykem na vestě.

Společnými silami se jim podařilo trochu zlepšit svět: jistého muže poslali za mříže a jeho ženu zbavili trapiče, který ji mlátil hlava nehlava.

Státní zástupce a policistka proti celému světu.

Obrovské těleso letadla pomalu rolovalo na ranvej.

Jsou přesní.

9:58.

Ventilačními otvory začal proudit ledový vzduch a kabinu naplnil zápach leteckého paliva. Z kokpitu zavanula vůně kávy, načež bodrý hlas pilota přivítal všechny cestující na palubě.

Nad zemí, která už teď byla rozpálená, se při pohledu z okna chvěl vzduch. Nebe se modralo, ale viditelnost byla přesto špatná. Hory nacházející se, jak Amanda věděla, všude kolem, se halily do neproniknutelného oparu smogu a zplodin.

Amanda se opřela hlavou o přilbu a začala si v duchu procházet své dosavadní informace. Dva Švédové se pohřešují

v jednom z nejnebezpečnějších měst na světě a kvůli špatnému postupu a zbytečným průtahům bylo jejich zmizení nahlášeno s několikahodinovým zpožděním. Mohli přijít o život během atentátu, jehož výsledkem bylo velké množství mrtvých a zraněných. Diplomaté jsou žádanou kořistí bez ohledu na jejich národnost a v Kábulu je možné všechno.

Byl jejich výjezd pracovní? Pokud ano, asi by z ambasády neodjížděli v tak pozdních večerních hodinách. V tom případě by se pohřešovali už zhruba 14 či 15 hodin.

A to není pro vyjednavče ani trochu dobrá startovní čára.

Kdo ví, zda jsou vůbec ještě naživu.

6

Z horké vody v umyvadle stoupala pára. Ze zvuku puštěného kohoutku se mu začalo chtít močit.

Potěžkal sáček v ruce.

Teď se ho zbaví a hotovo.

Prsty se neohrabaně potýkaly s červeným zipem.

Záchodové prkénko zůstalo po jeho poslední návštěvě zvednuté. Třesoucí se rukou položil sáček na obrubu a začal bílý prášek sypat do mísy. Látka se rozpouštěla ve vodě, až nakonec přestalo být vidět, že je místy sedřený smalt.

Cítil vlhko v podpaží a uvědomil si, že mu ze špičky nosu odkapává do záchodu pot. Panebože, kéž by odsud mohl vypadnout. Domů, pryč od toho zatraceného prášku a všeho ostatního, co ho postihlo.

Když spláchl, obsah mísy zavířil a zmizel.

Hlavně tam nenasypat příliš velké množství naráz.

To poslední, po čem toužil, bylo ucpat odpad. Odsypal další část a spláchl. A ještě jednou. Nakonec byly všechny sáčky prázdné.

Nacpal je do odpadkového koše pod umyvadlem a pytel v něm zavázal na uzel. Nesmí zbytečně riskovat. Sklopil záchodové prkénko a posadil se. Už to má za sebou. Uvnitř se začínal rozlévat klid.

Otočil kohoutkem, aby tekla studená, a strčil pod něj složené ruce. Pak zavřel oči a vnořil tvář do chladné vody v dlaních.

Už je to pryč. Neexistují žádné důkazy, že měl zásilku v držení. Osušil si ruce a kůži promazal krémem.

Neodeslal ho. Zaplat' pánbůh, že ten balík neodeslal.

7

Oskar proklínal letní provoz u policie. Osm hodin volna mezi jednotlivými šichtami a všudypřítomný nedostatek personálu. Tohle by měl vědět pan ministr, který si vyžádal dvacet tisíc příslušníků. Když si Oskar všiml, že na něj na stole čeká vyšetřovací složka z ranního případu, popuzeně si odfrkl.

Vražda teplouše.

A nikdo na ni ani nesáhl.

Jenže to není jeho problém. Pro člověka zastávajícího funkci příslušníka pohotovostní policejní jednotky, do jejíž působnosti spadají zásahy v hlavním městě, je vyšetřování vraždy přirozeně až na druhém místě.

Vždyť škoda už se stala. Je to passé.

Přesto se tím musí zabírat. Alespoň prozatím. Přece tu velí a pohotovostní jednotka má v popisu práce poskytnout během odpoledne vyšetřovatelům součinnost. Zvláštní, že naopak to nikdy nefungovalo. Nikdy ho nenechali v klidu dělat jeho práci. Oskarovi sjel pohled k hlášení, které sepsala hlídka. Rozepsali se téměř na celou stranu formátu A4.

Dne 23. srpna 2014 prohledala hlídka
č. 31-9220 a 31-9240 uzavřené území, pá-
trání však nepřineslo nic, co by stálo

za zmínku. Místo dále prohledal policejní psovod č. 39-9350; taktéž bezvýsledně. V okamžiku pořizování zápisu není známo jakékoli hlášení o pohřešované osobě, která by dle popisu odpovídala oběti. Hlídka č. 31-9220 uskutečnila dva telefonáty majiteli restaurace Mälarpaviljongen s úmyslem provést jeho výslech, avšak zatím neúspěšně. Žádné další svědecké výpovědi policie nezajistila.

To se nepředřeli, konstatoval Oskar. Nikdo neobešel domy v okolí, nepodnikl kroky k odhalení totožnosti zavražděného, a dokonce se nepodařilo vyslechnout ani majitele restaurace.

Oskar si zavolal jednoho z policejních aspirantů. Jen ať mu chlapec trochu pomůže. Sám měl v plánu koupit si lístky na fotbalový zápas mezi Djurgårdenem a Malmö FF, který se koná příští týden, a ještě mu zbude pár minut, aby vymyslel dnešní rozpis hlídkových vozů.

„Můžete sehnat a vyslechnout majitele té restaurace? Kdy zavíral, jestli se u nich v podniku něco nesemlelo, a popište mu oblečení oběti, jestli ho nepozná. Prostě sakra splašte cokoli, jen když nám to pomůže někam pokročit.“

„Jistě. Ještě něco?“

„Taky zjistíte, jestli nepřišlo nějaké nové hlášení o pohřešované osobě, které by se hodilo na našeho chláпка. A tím to pro nás hasne,“ prohlásil Oskar a otevřel stránku fotbalového klubu Djurgården.

Napadlo ho, že si měl pořídit permanentku na celou sezonu. V tuhle chvíli vyjde jeden lístek k sezení na pět set, což je úplně padlé na hlavu.

Policejní aspirant srazil podpatky, jako by se stavěl do pozoru, a odešel. Když Oskar znovu osaměl, několika hlu-

bokými doušky upil čajové brečky z automatu a začal zběžně pročítat úvod k hlášení, které před odchodem sám schválil.

Možná není úplně podle pravidel podepsat zprávu, kterou pořídí vaše vlastní hlídka, ale co. Už toho má po dnešní noční dost.

Pohledem ulpěl na písmenech pod nadpisem „ZAJIŠTĚNÉ DŮKAZY“.

V Oskarovi hrklo.

Ten zatracenej telefon!

Nedal ho nabíjet!

Byl tak strašně unavený a duchem nepřítomný. Ani ho nenapadlo prohlédnout mrtvému adresář, jestli v něm najde číslo, které by pomohlo určit jeho totožnost. Nebo taky vypátrat vraha. Považoval za hotovou věc, že se telefonu ihned ráno chopí někdo z vyšetřovatelů, a místo toho mu celá záležitost zůstala nedotčená ležet na stole, aby mu nakonec spadla do klína jako pěkně kyselé jablko.

Oskar se zastyděl. Jenže teď už je pozdě bycha honit.

Vydal se do místnosti, kde uchovávali zadržené věci, a vyhledal hnědý papírový sáček, který před několika hodinami sám opatřil inventárním číslem.

No jistě. Vybíl se. Kaput.

Jinými slovy, na to, aby se člověk dostal dovnitř, bude potřeba PIN.

To se kurva dalo čekat. A jak to teď dokáže zakamuflovat? Protože tohle bylo nedbalé a neprofesionální chování. Oskar položil sáček zpátky na místo.

Poslední jiskřička naděje zhasla v okamžiku, kdy se vrátil do kanceláře a podíval se do protokolu o zajištěných stopách.

Zapnutý černý iPhone 5. Bez škrábanců.

Aspirant se samozřejmě neopomněl zmínit, že byl ten pitomý telefon v provozu! Ale stejně bude nejlepsi dělat jakoby nic.

Stalo se menší nedorozumění a za pár dní už tak jako tak nikdo nedohledá, na kom ležela zodpovědnost dát dotyčný telefon nabíjet. To je v tuhle chvíli každopádně nejschůdnější řešení.

Čaj mezitím vychladl, ale na tom stejně nezáleželo. Oskar ho převaloval v ústech a znovu si přečetl hlášení od začátku až do konce.

Ta svědkyně, která jim volala. Nejspíš s ní měl přece jen prohodit pár slov. Pokud kvůli ničemu jinému, tak do protokolu. Když už tam na ně počkala.

Jenže co by se dozvěděli? Že telefonovala na policii a nahlásila nález těla? To už jim přece řekla, tak o čem se dál bavit?

Oskar zaslechl z chodby šustění, jaké vždycky vydávaly nové uniformy. Zaklapl vyšetřovací spis. Okamžik nato se ve dveřích objevil nováček, celý rudý a sotva popadal dech. Na mundúru měl samozřejmě pořád ještě nažehlené puky ze skladu. Prostě zelenáč je cítit na sto honů, jak říkali o aspirantech služebně starší kolegové.

„Tak jak to s námi vypadá?“

„Podařilo se mi sehnat toho majitele!“

Nováček byl celý vykulený a dýchal s ústy dokořán. Ještě pár let potrvá, než se bude moci chlubit takovým klidem a sebejistotou jako Oskar.

„A?“ vyzval ho Oskar a otočil se na židli.

„Říkal, že restauraci zavřel ve tři hodiny jako obvykle a žádný rozruch tam nebyl.“

„No vida. Tak můžeme s jistotou prohlásit, že se vražda odehrála mezi třetí a pátou ráno. Alespoň něco. Co máte dál?“

„Bohužel se nikdo nepohřešuje.“

Oskar si nahlas povzdechl a natáhl si nohy na skříňku z březové dýhy. Copak mu nemůže nic hrát do karet?

„Tak počkáme. Možná se po něm začnou za pár dnů shánět v práci,“ rozhodl Oskar a snažil se smazat černé šmouhy, které po něm zůstaly na nábytku.

„A nevyslechneme další svědky? Hosti, co včera večer byli v restauraci, přece mohli něco vidět.“

Dychtivostí celý bez sebe. Tihle aspiranti jsou jeden jako druhý. Vždycky se můžou přetrhnout.

„Ne, stojí nám tu jiná práce. Jakmile toho chlápka identifikujeme, bude se to asi řešit jako zločin z nenávisti.“

Oskar si navlékl rukavice z černé kůže, nalil si na ně dezinfekci a pečlivě ji rozetřel.

„A proč? Vždyť skupina, která zločiny z nenávisti vyšetřuje, má skoro celá dovolenou.“

„Protože oběť je nejspíš homosexuál a zabili ho před podnikem pro gaye. To je jasně homofobní zločin. Jestli nemají lidi, je to jejich problém. Dost na tom, že musíme být k ruce těm zatraceným vyšetřovatelům,“ ucedil a zastříhl si složené rukavice do kapsy u kalhot.

Potom se otočil na židli zpátky. To by mělo nováčkovi dát najevo, že jednání je u konce. Jakmile Oskar osaměl, potvrdil svou objednávku. Místo k sezení v rohu na spodní tribuně. Konečně trocha větru do plachet.

Začal se probírat kupou papírů na psacím stole. Zpráva z ohledání místa činu ležela až na dně. Po popisu polohy těla a okolí v okamžiku nálezu následoval krátký text týkající se oběti.

Neznámý muž

Věk: 30–40 let

Pravděpodobná příčina smrti: třináct bodných ran do prsou a břicha, o šířce asi dvou centimetrů

Žádné známky obranných zranění

Žádná další zjevná poranění

Zjištěna posmrtná ztuhlost

Vyjádření patologa ohledně určení totožnosti a doby úmrtí očekáváno nazítří

Oskar zůstal civět před sebe s otevřenou pusou.

Do hajzlu, vždyť ten člověk už byl tuhý.

To přece sám cítil, když ho štípl do lýtky, uvědomil si.
Zhluboka se nadechl.

Co to má sakra znamenat?

DEN PRVNÍ

Šahr-e Nau. Zvláštní místo pro velvyslanectví. Naproti ministerstvu vnitra. Ohroženější místo aby pohledal, pomyslela si Amanda, když ji vedli do kanceláře velvyslance.

Ulpěla pohledem na tabuli s rozpisem výjezdů jednotlivých pracovníků na tento týden. Jméno Sven v něm figurovalo každý den. Očividně je to zaměstnaný muž.

Na dveřích se skvěla mosazná jmenovka.

Velvyslanec Sven Leijonhufvud.

Znělo to šlechticky. Což o rodině Lundových neplatilo. To byli všichni obyčejní Švédové, s modrýma očima a slámově blondatými vlasy, a pocházeli z okolí Västeräsu. Je jasné, kdo z nich dvou má navrch, ještě než se vůbec setkají.

Amanda opatrně zaklepala na dveře.

„Ano?“ ozvalo se zevnitř.

Když dveře pootevřela, ovanul ji parný vzduch, který proudil dovnitř oknem.

„Promiňte. Jsem kriminální inspektorka Lundová.“

„Těší mě. Pojdte dál.“

Vstal od okázalého psacího stolu v rokokovém stylu. Muž, který jí vykročil vstříc, měl ochablé, strhané rysy.

„Podle ministra má prý přijet zásahová jednotka a vyjednávač.“

„Přesně tak. Působím jako vyjednačka u Národního zá-
sahového útvaru, který spadá pod Státní kriminální policii.“

Velvyslanec si posunul brýle na špičku nosu a zkoumavě
se na ni zahleděl. Amanda mu předložila svůj odznak. Jako
by chtěla umocnit pravdivost svých slov. Velvyslanec od ní
odznak převzal a prohlédl si ho. Dokonce si přečetl, co na
legitimaci stojí.

Amanda nebyla ve své kůži. Takhle si jejich setkání vůbec
nepředstavovala.

„Aha, takže když se v jednom z nejnebezpečnějších měst
na světě ztratí švédský občan, pošleme tam kriminální in-
spektorku Lundovou. Tu nejlepší, která je v Království švéd-
ském k mání!“

Velvyslanec zaklapl policejní odznak, vrátil ho Amandě
a zavolal na sekretářku, že je nejvyšší čas podávat kávu. Aman-
da beze slova stála. To je tedy začátek. Zjevně má před sebou
pěkného náfuku. Kousla se do rtu.

Rázem si se svou zaprášenou uniformou a šněrovacími bo-
tami začala v oné elegantně zařízené kanceláři připadat nepa-
tříčně. Na stěnách se skvěly krásné, rozměrné obrazy. Sedací
souprava, kam se nejspíš přesunou na kávu, měla květinový
vzor na světlém podkladě. Dokonce i obyčejný konstábl by
poznal, že pochází z luxusního butiku Svenskt Tenn.

Místnost byla tak prostorná, že mezi sedací soupravu a sta-
rožitný stůl se vešel perský koberec, který zabíral jistě bezmá-
la deset metrů čtverečních. Stůl byl buď z mahagonu, nebo
z ořešáku. Z větší části ho pokrývaly hromady papírů, šanonů
a knih. Tohle je muž, který jistě bude tvrdit, že nepořádek na
pracovním stole je známkou tvořivého ducha. Nebo možná
pořádku v hlavě. Amanda něco takového už párkrát viděla
a zásadně to neplatilo.

„Posaďte se... slečna, nebo paní?“

Mávl rukou směrem k sedací soupravě.

„Radši bych, abyste mě oslovoval prostě Amando.“

Amanda se posadila na samý okraj pohovky, aby ji pokud možno co nejméně zašpinila.

„Amando. Narodila jste se desátého července 1980. Příslušnice jednotky rychlého nasazení a policejní vyjednačka na výcvikové misi v severním Afghánistánu.“

Velvyslanec naléval kávu, aniž se na ni podíval.

„Souhlasí.“

Usedl naproti ní.

„Povídejte.“

„Řekla bych, že všechno, co je pro tento úkol podstatné, už jste zmínil. Jsem v Afghánistánu v roli poradkyně a účastním se budování a tréninku afghánských jednotek rychlého nasazení v Mazár-e-Šarífu.“

„Tréninku čeho?“

„Taktiky. Veliteli jednotky dělám mentorku během zásahu.“

Amandě připadalo, že velvyslanec nepatrně povytáhl obočí, ale mlčel. Pokračovala.

„Moje angažmá je celoroční a vychází z rozhodnutí afghánského ministerstva vnitra a ISAF. Obvykle se zabývám situacemi, jako jsou únosy a zadržování rukojmí, a to jak na území Švédska, tak v zahraničí, když se případ týká švédských občanů.“

Velvyslanec přikývl a otáčel přitom masivním prstenem, který se mu skvěl na pravém prsteníku. Když se naklonil pro šálek, vykoukly zpod manžety košile hodinky značky IWC s tmavomodrým ciferníkem. Dokonale stylové a nadčasové.

Byla si jistá, že člověk naproti ní by jindy působil jako pohledný, urostlý muž v podstatě v nejlepších letech. Husté hnědé vlasy zatím nejevily nejmenší známky šedivění. Oděv jako ze škatulky a jeho nositel byl zaručeně absolventem diplomatické školy. Určitě je taky pěkný svůdník, prolétlo Amandě hlavou.

Vypadal však unaveně. Tvář měl neoholenou a nalité váčky pod krvavýma očima jeho ztrhanost ještě zdůrazňovaly.

Čas přejít do útoku. Na věk se tu nehraje, řekla si Amanda.
„Běží nám čas, Sveene. Ti pohřešovaní jsou vaši lidé. Jestli s tím máme pohnout, musíte mi vylíčit, co se stalo.“

Amanda ho pozorovala a čekala na odezvu, a když ta nepřišla, dodala si odvahy.

„Teď hned.“

Velvyslanec vzhlédl a ve tváři se mu zračil podobný údiv, jaký nad svým výstupem pociťovala sama Amanda.

„Tak se sakra ptejte, ať se hneze z místa!“

Chvatně se vztyčil a přešel k oknu. Vyhlédl na ulici, kde stály bezpečnostní zátarasy a klesající a zdvýchající se závo-ry řídily provoz. Amanda využila okamžiku, strčila ruku do kapsy a potají zapnula diktafon. Cítila, že kdyby požádala o svolení, jejich vztah by to zrovna nevylepšilo. Odkáslala si, lehce zaražená získanou převahou.

„Tak dobrá. Potřebuju odpovědi na několik otázek, abych si dokázala udělat představu o vašich zvycích. Časy odjezdu z ambasády, výjezdy, komunikační kanály a tak dále. Je to jasné?“

„Jistě,“ odušil velvyslanec, ale neobrátil se.

Ramena měl vytažená a sako se mu na zádech napínalo.

„Takže začneme. Kdo jsou ti pohřešovaní?“

„Jmenují se Ingrid Larssonová a Mikael Berg. Ingrid je třetí tajemnicí a Mikael pracuje pro humanitární organizaci Sida. Dá se říct, že oba patří mezi stále zaměstnance velvyslanectví.“

„Čím konkrétně se zabývají?“

„Ingrid povětšinou konzulárními záležitostmi tady na ambasádě a Mikael vymýšlí projekty rozvojové pomoci v jednotlivých provinciích a dohlíží na ně.“

„Věk?“ zeptala se Amanda a zapisovala si.

„Oběma je lehce přes čtyřicet.“

„Můžete to upřesnit?“

Velvyslanec si povzdechl.

„Z hlavy vám to nepovím. Promluvte si se sekretářkou, ona vám ty údaje vyhledá.“

Amanda odložila pero na konferenční stůl. Narazila na pěkného vola. Pokud jsou diplomaté ještě naživu, je každá minuta drahá. Zhluboka se nadechla.

„Takhle by to nešlo. Jestli si mám udělat nějakou představu o tom, co se vašim zaměstnancům stalo, musíte si sednout sem ke mně a říct mi všechno, co víte. Kromě toho mám instrukce hovořit pouze s vámi.“

„A pokud se nachomýtl k tomu teroristickému útoku?“

Otočil se k ní, přešel si rukou přes ústa a prohrábl si husté vlasy.

„V tom případě to musíme zjistit, než to uveřejní jako hlavní zprávu na BBC a vy budete mít plné ruce práce s odražením otázek od novinářů. Byla by pěkná ostuda nemít tušení, jestli jsou naživu, až se na ně někdo zeptá, že?“

„To ano.“

„Jak a kdy opustili velvyslanectví?“ zeptala se a upírala na muže pohled.

„Kolem deváté večer. Měli nějakou soukromou akci. Tady na ambasádě se ví, že jsou pár, takže asi chtěli trochu času pro sebe. Zjevně se cestou třikrát ohlásili, než se spojení přerušilo a už nešlo navázat. Ani s Ingrid, ani s Mikaelem nebo jejich řidičem. Věřte mi, zkoušel jsem to.“

„Soukromá akce? A kam jeli?“

„Zrovna to nevím jistě.“

Amanda se podržela tužkou ve vlasech a nadechla se. Začít kritizovat mizerná bezpečnostní opatření, která na ambasádě mají, nepadalo v úvahu. Nikam by to nevedlo.

„A jaké kroky jste provedl poté, co se přišlo na jejich zmi-
zení?“

„Já?“

Amanda přikývla. Způsob, jakým odpověděl otázkou, připomínal zločince, který chce u výslechu získat víc času.

„Jako velvyslanec mám osobní zodpovědnost za všechny zdejší zaměstnance. Nikoli pouze za tu hrstku Švédů z ministerstva zahraničí, jak se možná domníváte, ale i za místní. Všichni mají starost, a to mě plně zaměstnává. Také jsem měl rozhovor s ministerstvem zahraničí ve Stockholmu, takže jsem se v noci opravdu moc nevyspal.“

Sven kroutil prstenem a znovu si přejel rukou přes ústa. Na krku a tvářích se mu rozléval ruměnec.

„Neměla jsem v úmyslu vás kritizovat. Takové otázky souvisí s mou prací. Posadte se prosím, ať můžeme pokračovat.“

Velvyslanec si povytáhl kalhoty a znovu usedl. Dolil si kávu a pomalu míchal, aby se cukr rozpustil.

„Jako bych neměl dost potíží. Nepotřebuju ještě k tomu dva zmizelé kolegy z týmu.“

Velvyslanec si položil hlavu do dlaně. Amanda se odvážíla lehce se dotknout jeho ruky.

„Zaprvé musíme zjistit, zda zahynuli při tom atentátu. Není únos jako únos, ale pokud se ukáže, že se o něj jedná, budeme neúnavně dít čtyřiadvacet hodin denně, dokud případ nevyřešíme. To vám slibuju. Taková situace je pro všechny složitá.“

Velvyslanec pomalu přikývl. Amanda pohlédla na svůj šálek. Nechtělo se jí říkat si o mléko právě teď, když ho přiměla k jakés takés spolupráci.

„Pokud jsou mezi oběťmi, tak s tím moc nenaděláme, ale dokud pro to nemáme důkazy, budeme vycházet z předpokladu, že jsou naživu.“

Velvyslanec dal nepatrným pokývnutím najevo, že ji slyšel.

„Řekněte mi něco o tom řidiči. Patří k zaměstnancům z řad místních?“

„Už pro nás pracuje několik let. Jmenuje se Alí.“

„Alí... a dál?“

Sven zavrtěl hlavou a zatvářil se trochu rozpačitě. Očividně řidičovo příjmení neznal.

„Potřebuji jeho osobní údaje a popis cesty k němu domů. Můžete požádat sekretářku, aby mi to opatřila?“

Muž přikývl.

„Je řidič spolehlivý? Jak dobře dodržuje bezpečnostní opatření?“

Amanda se kousla do rtu. Dvě otázky najednou mohou být pro člověka pod tlakem příliš.

„Řekl bych, že ano. Pokud vím, tak se v bezpečnosti vyzná, ale já nejspíš nejsem ten pravý, kdo to dokáže zhodnotit.“

Amanda zaznamenala první náznak pokory a pokračovala dál.

„Máte ještě nějakého dalšího místního řidiče?“

„Ještě je tu Otman.“

„Mluví anglicky?“

„To u našich zaměstnanců vyžadujeme.“

„Později bych si ho chtěla vypůjčit a projet si tutěž cestu jako Ingrid s Mikaelem, abych viděla možnosti, kudy se mohli vydat.“

A samozřejmě také obhlédnout místo útoku, ačkoli to nevyšlovisla nahlas.

„Má auto diplomatickou registrační značku?“

„Žádná jiná ani nepoužíváme.“

„Díky, takže si Otmana odpoledne na chvíli vypůjčím.“

„Jak je libo.“

To si tedy pište, že je libo. Vždyť je to můj případ, pomyslela si Amanda a obdařila Svena úsměvem.

„Víte o nějakých konkrétních výhrůžkách namířených proti velvyslanectví?“

„Kdepak. Švédsko je štědrá země, která to tu pomáhá znovu vybudovat. Švédská Komise pro Afghánistán zde působí a poskytuje rozvojovou pomoc už více než třicet let. Jedná se o závazek velkého rozsahu.“

„Takže žádná konkrétní výhrůžka nad rámec obecného ohrožení, které se týká všech velvyslanectví?“

„Tak to vnímám já, ačkoli pokud je mi známo, přítomnost švédských vojenských jednotek v ISAF je některým lidem trnem v oku. Jenže to se děje už od roku 2002, nejedná se o nic nového.“

„A co nějaká výhrůžka namířená proti vám?“

„Proti mně? O ničem nevím. Co by to jako mělo být?“

„Jen se ptám. Jde-li o takový případ, potřebovala bych to vědět. A zbytek personálu?“

„Nemyslím si. Momentálně jsou všichni otřesení a smutní, takže pokud mě omluvíte, je pomalu načase náš rozhovor ukončit, abych je mohl svolat na informační brífink.“

Amanda si dál dělala poznámky. Musela z něj sice páčit každé slovo, ale stránka v notesu se zaplňovala. Začínala mít dostatek informací pro zahájení vlastního vyšetřování.

„Řekněme, že byli uneseni. Nemohl jste v tom případě být skutečným cílem útoku vy?“

„To se mi nezdá.“

„A proč ne?“

„No, něco takového hrozí tady v Kábulu všem diplomatům, pokud se tedy skutečně jedná o únos.“

„A kde jste byl, když zmizeli?“

„Tady na ambasádě. Nehnul jsem se odsud. Je pro mě prioritou být k dispozici svému personálu. Když si vezmete řidiče, tlumočníky, ostrahu a úklid, jde o vcelku velké množství lidí,“ podotkl a natáhl ruku, aby se podíval na hodinky vykukující pod manžetou košile.

„Co víte o útoku, který se odehrál včera večer v Dih Sabz?“

„To, co vždycky.“

Panebože, copak nemůže odpovídat pořádně? To je horší než vyslyšet nějakého výrostka.

„A to je konkrétně co?“

„Výbuchy na více místech zároveň, několik mrtvých a raněných.“

„Lidé ze západu?“

Následovalo téměř nepostřehnutelné přikývnutí. Velvyslanec se odvrátil, ale Amandě neušel jeho zkroušený výraz ani hluboký povzdech.

„Nemáte v interním systému zprávu, o jaké národnosti se jedná? Musí se přece šířit nějaké zvěsti. Když nic jiného, tak alespoň šeptanda mezi jednotlivými ambasádami.“

„Mluví se jen o tom, že mezi mrtvými a zraněnými je několik civilistů ze západních zemí.“

„Jsou tady v Kábulu kromě zaměstnanců velvyslanectví nějakí další Švédové?“

„Vojáci ze speciálních jednotek a několik jednotlivců na ústředí ISAF nebo v EUPOLU.“

„Mluvil jste s někým z nich?“

„To nejde, kručíná! To by se rozneslo jako oheň a bum! – než se nadějete, jste ještě dneska odpoledne na prvních stránkách novin,“ opáčil a vstal.

Pomalu přešel ke stolu a opřel se o něj rukama plnou vahou. Vypadalo to, že šev uprostřed saka každou chvíli praskne.

„Ještě něco se povídá?“

Velvyslanec zůstal odvrácený, ale tichým hlasem odpovídal.

„U cesty, kde se odehrál atentát, stojí ohořelé Toyoty Land Cruiser.“

„Chápu.“

„Měla byste vědět, že zbytku osazenstva jsem to zatím neřekl,“ Sven se prudce otočil a přišpendlil Amandu pohledem.

„Asi byste měl na schůzi zdůraznit, aby se nikdo nezmiňoval rodině ani přátelům ve Švédsku o tom, co se stalo. Pokud byli Ingrid s Mikaelem uneseni, chceme se z pozice vyjednávačů stůj co stůj vyhnout pozornosti médií.“

Amanda si pomyslela, že to platí i pro velvyslance samotného. Titulky o zmizení švédských diplomatů za nevyjas-

něných okolností a neschopnosti jejich okolí vysvětlit, co se vlastně přihodilo, jistě nejsou zrovna dobrá reklama. A Svenově kariéře také příliš neprospějí.

„V žádném případě nesmí prosáknout do médií, že máme...“
„... tak mizerné bezpečnostní zásady?“

Amanda si nemohla pomoci. Připadalo jí, že to velvyslanec potřebuje slyšet. Rty se mu stáhly do tenké čárky.

„Mým zaměstnancům teď možná odtikávají drahocenné minuty, aniž by někdo podnikl sebemenší pokus je vypátrat,“ odfrkl si.

„Proto je tak důležité, abyste mi poskytl veškeré dostupné informace.“

„Už jsem vám řekl všechno, co vím,“ opáčil Sven a posadil se do křesla.

Sundal si brýle, dýchl na skla a začal je leštit kapesníčkem značky Burberry.

„Kdo má na starost ohledání místa atentátu? Můžete tam zavolat a vypáčit to z nich?“ nadhodila Amanda.

„V současnosti jsou to výhradně Afghánci. Tam žádné kontakty nemáme.“

Tak takhle vypadá ten „závazek velkého rozsahu v opětovném budování země“, pomyslela si Amanda. Jsou příliš velcí páni na to, aby se s Afghánci bavili.

„V tom případě budeme muset ještě pár hodin počkat.“

Na technické ohledání místa činu afghánskou stranou se nedalo příliš spoléhat. Často měli tak naspěch s úklidem, že přehlédli zásadní skutečnosti, a pak už bylo příliš pozdě.

„Co je tedy nejpravděpodobnější?“ Velvyslanec sklopil pohled do šálku a začal kroutit prstenem.

„Od chvíle, co nám zmizeli z radaru, uběhlo mezi šestnácti a sedmnácti hodinami. To je dlouhá doba. Může to naznačovat, že jsou všichni tři po smrti. Únosce, který má zájem o rychle vydělané peníze, už by se tak či onak ozval.“

„Co tím myslíte?“